1961
ମାର୍ଚ୍ଚ 14

ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ୍ ରାଜ କିଶନ

ବନାମ

ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ଜେ. ଏଲ୍. କପୁର, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ଜେ. ସି. ଶାହା, ଏବଂ ଟି. ଏଲ୍. ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିନିୟମ - କର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଅମାନତ - ବୈଧତା – ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) (ଦିଲ୍ଲୀ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1956 (1956ର ଅଧିନିୟମ 17) ର , ଧାରା 8A ।

ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର (ଦିଲ୍ଲୀ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1956ରେ ଧାରା 8Aର ବୈଧତା, ଯାହା ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ କର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଅମାନତ ଦାବି କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ (i) ଏହି ଧାରା ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅସୀମିତ ଏବଂ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା, (ii) ଅମାନତ ପରିମାଣ ପାଇଁ କୌଣସି ସୀମା ସ୍ଥିର କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଏବଂ (iii) ଏହି ଧାରା ଅମାନତ ଦାବି ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିନଥିଲା, କିମ୍ବା ଯାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଣୀର ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହେଲା, ଧାରା 8A ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ କୌଣସି ଅସୀମ କିମ୍ବା ଅପ୍ରତିବନ୍ଧିତ କ୍ଷମତା ଦେଇନଥିଲା । ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ କ୍ଷମତା ଏହି ସର୍ତ୍ତର ଅଧୀନ ଥିଲା ଯେ କରର ସଠିକ୍ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଅମାନତ ଦାବି କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଜଣାପଡ଼ିବ । କର ଆଦାୟ କରିବାର କ୍ଷମତାରେ ଏହାକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ କରର ଉପଯୁକ୍ତ ଦେୟ ପାଇଁ ଅମାନତ ଦାବି କରିବା ଏକ ମନମୁଖୀ କିମ୍ବା ଅଯୌକ୍ତିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ ।

ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ଖୈତାନ ବନାମ ବାଣିଜ୍ୟିକ କର ଅଧିକାରୀ, [1957] 8 ଏସ. ଟି. ସି. 105, ଅନୁମୋଦିତ ।

1961
ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ୍ ରାଜ କିଶନ
ବନାମ
ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ଏସ୍. କେ. ଦାସ

ଦ୍ୱାରକା ପ୍ରସାଦ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ, [1954] ଏସ୍. ସି. ଆର୍. ୫03, ବିଶିଷ୍ଟ ।

ବୀରେନ୍ଦ୍ର ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, [1958] ଏସ. ସି. ଆର. 308 *ଏବଂ କିଶନ ଚାନ୍ଦ ଆରୋରା ବନାମ ପୋଲିସ ଆୟୁକ୍ତ କଲିକତା,* [1961] 3 ଏସ. ସି. ଆର. 135, ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି ।

ଅମାନତର ପରିମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ କ୍ଷମତା ଅସୀମିତ ନଥିଲା କାରଣ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମୀକ୍ଷା ଏବଂ ଯାଞ୍ଚର ବିଷୟ ଥିଲା ।

ସାନି ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଦାଖଲ କରିବାକୁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦାଖଲ କରାଯିବା ପରେ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତିଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇନଥିଲା । ମୌଖିକ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସୁଯୋଗ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନଥିଲା ।

ମୂଳ ଅଧିକରିତା : 1958 ର ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 77 ।

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଭବାନୀ ଲାଲ ଏବଂ ପି. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଭାରତର ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ସି. କେ. ଦାପ୍ତାରୀ, ଆର. ଗଣପତି ଆୟାର ଏବଂ ଟି. ଏମ. ସେନ ।

1961 । ମାର୍ଚ୍ଚ 14 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି,ଏସ୍. କେ. ଦାସ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି,ଏସ୍. କେ. ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା -ଏହା ହେଉଛି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ । ଆବେଦନକାରୀ, ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ ରାଜ କିଶାନ, ଦିଲ୍ଲୀରେ କମିଶନ ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) ଆଇନ, 1941 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ କର ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।

ସେମାନେ 1954-55 ବର୍ଷର ଚାରି ତ୍ରୈମାସିକ ପାଇଁ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆଇନର ଧାରା 5 (2) (a) (ii) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜିକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ ମାନଙ୍କୁ କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଛାଡ଼ ଦାବି କରିଥିଲେ । 1956 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୧୧ରେ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଛାଡ଼କୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନଥିଲେ, ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ କଥିତ ବିକ୍ରୟ "ସେହି ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଭିତ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଥିଲା" । "ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀ ବିକ୍ରୟ କର ବାବଦକୁ 1,11,890-11-0 ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଏକ ଦାବି ନୋଟିସ ଜାରି କରିଥିଲେ ।" ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦିଲ୍ଲୀର ସହକାରୀ ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ବିକ୍ରୟ କର, ଦିଲ୍ଲୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦେଲେ ଏବଂ ସମାନ ମାମଲାରେ ଦିଲ୍ଲୀର ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କିଛି ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମାମଲାକୁ ନୂତନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ପଠାଇଲେ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) ଆଇନ, 1941, ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) (ଦିଲ୍ଲୀ ସଂଶୋଧନ) ଆଇନ, 1956 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 17/1956 ଥିଲା । 1956 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 27 ତାରିଖରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଏହି ସଂଶୋଧନକାରୀ ଆଇନରେ ଏକ ନୂଆ ଧାରା ସାମିଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ହେଉଛି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8A । ଏହି ଧାରାଟି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

"ଧାରା 8A - ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଠାରୁ ଅମାନତ । ଯଦି ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା କରର ସଠିକ୍ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏପରି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ମନେ ହୁଏ, ତେବେ ସେ କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା କିମ୍ବା କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ରର ନିରନ୍ତରତା ପାଇଁ ଏକ ସର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଲିଖିତ କାରଣ ପାଇଁ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଲାଗୁ କରିପାରିବେ ଯେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟୀ କିମ୍ବା ଦାୟୀ ହୋଇପାରନ୍ତି, ସେହି କର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ପରିମାଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ପଦ୍ଧତିରେ ସୁରକ୍ଷା ଦେବେ ।

1957 ମସିହା ମେ 17ରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ଏକ ନୂତନ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ମାଗିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ମୂଳ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପରିବହନ ସମୟରେ ହଜିଯାଇଛି । ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରମାଣପତ୍ରରେ ସିଗାରେଟ୍, ବିଡ଼ି ଏବଂ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର କାଚ ଭଳି

1961
ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ୍ ରାଜ କିଶନ
ବନାମ
ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍. କେ. ଦାସ

ଆଉ କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ଯୋଡିବାକୁ ସେମାନେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀ କେତେକ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବାରମ୍ବାର ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ କେତେକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରୟ ପ୍ରକୃତ ନୁହେଁ, କାରଣ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଠିକଣାରେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇପାରିନଥିଲା । ଦିଲ୍ଲୀର ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ, ଆୟୁକ୍ତ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ ଜାରି କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । 1957 ମସିହା ଜୁଲାଇ 13 ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏପରି ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରା 8A ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ କାହିଁକି 10,000 ଟଙ୍କାର ଅମାନତ ଦେବାକୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇ ବିକ୍ରୟ କର, ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏକ ବୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ କୌଣସି ପରିମାଣର ସୁରକ୍ଷା ଭାବରେ ଜମା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହାଁନ୍ତି । ସୁରକ୍ଷା ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରି ସେମାନେ ଏକ ଲିଖିତ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ଏହି ମାମଲା ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବିବରଣୀ ଉପରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ । ଆୟୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ :

" ବଜାରରେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଖ୍ୟାତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ କମିଶନ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସେ ଅନ୍ୟ କମିଶନ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ କରିବାରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସମସ୍ତ ବିକ୍ରୟ ଅସାଧୁ ପଞ୍ଜିକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ କରାଯାଇଛି, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବରଣୀ ନ ଦେଇ ବ୍ୟବସାୟର ନାମ ଏବଂ ସ୍ଥାନରେ ବାରମ୍ବାର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ବ୍ୟବସାୟର ନାମ ଏବଂ ସ୍ଥାନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ପର୍କରେ ସୂଚନା ବିଳମ୍ବରେ ଦାଖଲ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ 1956-57 ବର୍ଷର ରିଟର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ନକରିବା, ଦିଲ୍ଲୀରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) ଆଇନ, 1941 ର ଧାରା 8A ଅନୁଯାୟୀ କମିଶନ ପ୍ରତିନିଧି ଦାବି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ମନେହୁଏ ।"

ତଦନୁସାରେ, 1957 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 27ରେ, ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 1957 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 15 ସୁଦ୍ଧା ନଗଦ ଆକାରରେ କିମ୍ବା ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜାମିନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 5, 000 ଟଙ୍କା ପାଇଁ କମିଶନ ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ

ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦିଲ୍ଲୀର ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ପୁନର୍ବିଚାର ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ । ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲେ ଏବଂ 1958 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 15 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ଵାରା ଏହି ଆବେଦନକୁ ପୁନର୍ବିଚାର କରି ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 1957 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 27ରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ଏହି ଆଧାରରେ ବିରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8A ଯାହା ଅଧୀନରେ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ସାମ୍ବିଧାନିକ ଭାବରେ ଅବୈଧ । ସେମାନେ ତିନୋଟି ଆଧାରରେ ଧାରା 8A ର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି : ପ୍ରଥମତଃ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଛି ଯେ ଧାରା 8A ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅସୀମିତ ଏବଂ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ କ୍ଷମତା ଆଦେଶ କରିଥାଏ; ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଛି ଯେ ଏହି ଧାରା ଅଧୀନରେ ଦାବି କରାଯାଉଥିବା ଅମାନତର ପରିମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇନାହିଁ; ଏବଂ ତୃତୀୟତଃ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଛି ଯେ ଏହି ଧାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିବା ଅଧିକାର ଉପରେ ଅଯୌକ୍ତିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇଥାଏ, ଯେହେତୁ ଏହା ଅମାନତର ଦାବି କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇଛି, ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଣିର ସୁଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ସାର ରହିଛି । ଧାରା 8A ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଅସୀମିତ କିମ୍ବା ଅବାଧ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଆୟୁକ୍ତ ଲିଖିତ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବାକୁ ଥିବା କାରଣ ପାଇଁ ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସର୍ତ୍ତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଏହିପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଆବଶ୍ୟକତା ଲାଗୁ କରିପାରିବେ, ଯେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଅମାନତ ଦେବେ ଏବଂ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅନୁମୋଦିତ ଢଙ୍ଗରେ କର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଯାହା ପାଇଁ ସେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହୋଇପାରନ୍ତି : ତେବେ, ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଏହି କ୍ଷମତା ଏହି ସର୍ତ୍ତର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ଯେ "ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା କରକୁ ସଠିକ ଭାବେ ଆଦାୟ କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିବ ।

1961
ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ୍ ରାଜ କିଶନ
ବନାମ
ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍. କେ. ଦାସ

"ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଆୟୁକ୍ତ କେବଳ ଅମାନତର ଦାବି କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା କରର ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରନ୍ତି । କୌଣସି ତର୍କର ବିସ୍ତାର ଦ୍ୱାରା ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ କ୍ଷମତା ହେଉଛି ଏକ ଅସୀମିତ କିମ୍ବା ଏକ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଶକ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ *ମେସର୍ସ ଦ୍ୱାରକା ପ୍ରସାଦ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ*[1]ରେ ଆମକୁ ସୂଚିତ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ଏକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ କୋଇଲା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଦେଶ, 1953 ର ଖଣ୍ଡ 4(3) ଅନୁଯାୟୀ, ଲାଇସେନ୍ସିଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଏହି ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଯେକୌଣସି ଅନୁମତିପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ, ନବୀକରଣ କିମ୍ବା ନବୀକରଣ କରିବାକୁ ମନା, ସ୍ଥଗିତ, ପ୍ରତ୍ୟାହାର, ବାତିଲ କିମ୍ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଲାଇସେନ୍ସିଂ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବିବେଚନାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କିମ୍ବା ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ ଏବଂ ଏଥିରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରତି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିବଦ୍ଧ, ସେ ବାଛିଥିବା ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ, ଅଟକାଇବା କିମ୍ବା ବାତିଲ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଏଠାରେ ସେହି ସ୍ଥିତି ନାହିଁ । ଧାରା 8A ନିଜେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେତେବେଳେ ଏହା କୁହେ ଯେ ଆୟୁକ୍ତ କେବଳ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା କରର ସଠିକ୍ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । *ବୀରେନ୍ଦ୍ର ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ*[2] ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ *ଦ୍ୱାରକା ପ୍ରସାଦଙ୍କ ମାମଲା*[3]ରେ ଆକ୍ଷେପିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କୌଣସି ନୀତି ସ୍ଥିର କରିନାହିଁ ଏବଂ କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦେଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ତ୍ତବଦ୍ଧ, *ଦ୍ୱାରକା ପ୍ରସାଦ ମାମଲା* ରେ ଅନୁପାତ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ସମାନ ମତକୁ *କିଶନ ଚାନ୍ଦ ଆରୋରା ବନାମ ପୋଲିସ ଆୟୁକ୍ତ କଲିକତା*[4]ରେ ଦୋହରାଯାଇଥିଲା ।

[1] [1954] S.C.R. 803
[2] [1958] S.C.R. 308,321
[3] [1954] S.C.R. 803
[4] [1957] 8 S.T.C. 105

<u>1961</u>
ମେସର୍ସ ନନ୍ଦ ଲାଲ୍ ରାଜ କିଶନ
ବନାମ
ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ
<u>ଅନ୍ୟମାନେ</u>
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍. କେ. ଦାସ

ବେଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥ (ବିକ୍ରୟ କର) ଅଧିନିୟମ, 1941ର ଧାରା 7 (4a) (i) ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ହେଉଥିବା କରର ଉପଯୁକ୍ତ ପଇଠ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅମାନତ ଦାବି କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । *ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ଖୈତାନ ବନାମ ବାଣିଜ୍ୟିକ କର ଅଧିକାରୀ*[5] ମାମଲାରେ ଏହି ଧାରା କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଧାରା ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ଅବାଧ କିମ୍ବା ମନମୁଖୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ମତକୁ ଆମେ ଅନୁମୋଦନ କରୁଛୁ ଯେ କର ଆଦାୟ କରିବାର କ୍ଷମତାରେ ଏହାକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ କରର ଉପଯୁକ୍ତ ଦେୟ ପାଇଁ ଅମାନତ ଦାବି କରିବା ଏକ ମନମୁଖୀ କିମ୍ବା ଅଯୌକ୍ତିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ ।

ଅମାନତ ଭାବରେ ଦାବି କରାଯାଉଥିବା ପରିମାଣର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ବିଷୟରେ, କେବଳ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପ୍ରତିଭୂତି ଭାବରେ ଦାବି କରାଯାଉଥିବା ପରିମାଣର କର ପ୍ରଦାନ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଏହି ପରିମାଣ ବ୍ୟବସାୟର ପ୍ରକୃତି, ଏହାର କାରବାର ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ହେଉଥିବା କରର ପରିମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଧାରା 8A ଅଧୀନରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ବିଚାର ସାପେକ୍ଷ ଏବଂ ଯଦି ଏକ ମନମୁଖୀ କିମ୍ବା ଅଯୌକ୍ତିକ ରାଶି ଦାବି କରାଯାଏ, ତେବେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାଞ୍ଚର ବିଷୟ ହେବ । ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ପରିମାଣର ଅମାନତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ କ୍ଷମତା ଅସୀମିତ କିମ୍ବା ଅପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଅଟେ ।

ଶେଷ ଯୁକ୍ତି ଯେ ଏହି ଧାରା କୌଣସି ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ବିଷୟବସ୍ତୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ଯାହାର ପ୍ରତିରକ୍ଷାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯିବ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିରକ୍ଷାରେ ଯାହା କହିବାର ଅଛି ତାହା କହିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବିକ୍ରୟ କର

[5] [1958] 8 S.T.C. 105

ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ, ଏକ ଲିଖିତ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୌଖିକ ବକ୍ତବ୍ୟ ମଧ କରିଥିଲେ । ଆୟୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବିବରଣୀ, ଜାରି ହୋଇଥିବା ନୋଟିସ୍ ର ଉତ୍ତରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ମଧ ରଖିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ମୌଖିକ ଶୁଣାଣି କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଶୁଣାଣି ନକରି ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଛି । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଆବେଦନର ପୁନର୍ବିଚାରକୁ ସମର୍ଥନରେ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ବିକ୍ରୟ କର ଆୟୁକ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ମୌଖିକ ଶୁଣାଣିର ଦ୍ୱିତୀୟ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନଥିବା ବିଷୟରେ ସେମାନେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରିନଥିଲେ । ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରାମର୍ଶ ଭଳି ଦ୍ୱିତୀୟ ସୁଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା । ଅମାନତ ଦାବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଯାହା କହିବାର ଥିଲା ତାହା କହିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ ଯାହା ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଆପତ୍ତି ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ କରର ସଠିକ୍ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅମାନତ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସହ ସହମତ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତିର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଆମେ ବିଚାର କରୁଛୁ ଯେ ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ ଯାହା ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଅନୁବାଦିକା, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।